

català per lligar-ho amb l'oc. ant. *bornhon* 'rusc', aranes *brinyon*;¹ ni amb el cat. *bornoi* 'corona de suros de pescar'.

És vaga la semblança amb un nom de poble de Provença, *Brignoles* (Var), per més que n'hi hagi una variant antiga *Bruoniola* o *Bruniola*; i de la discussió entre Skok (§ 227, i *ZRPh* xxxix, 113) i Gröhler (ibid. I, 121, cf. encara Longnon, *Atlas* 170 i Holder) resultaria molt incert que aquestes formes *Bro-/Bru-* siguin les originàries: quedem, doncs, en dubte sobre si va amb oc. ant. *bornhon* (a desgrat de la *-n*); o si és *Bri-* el vocalisme primitiu, o ho hem de lligar amb l'oc. ant. *vernha* 'vern', 'verneda', a base d'un dim. *vernhola*, cosa que fóra ben natural dins l'ambient occità, i no pas en el nostre, on no tenim aquest derivat en *-nya*; al capdavall, ni aquí tindriem cap fonament per creure que la forma *Brunyola* pugui venir de *Breny-* ni *Verny-*.

Al peu de *Brunyola* neix el riu Onyar; nom que creiem provinent d'un cèltic *ONNARO- derivat de ONNA 'aigua', 'riu o corrent d'aigua'. A la Vall d'Aran hi ha el riu *Unyòla*, que desemboca a *Unya*, és raonable que aquests vinguin d'un cèlt. *ONNIA, -IOLA de la mateixa arrel. Només el detall de la coincidència geogràfica de *Brunyola* amb l'*Onyar* ens llançaria, però, a la hipòtesi que *Brunyola* pogués venir d'un **Bunyola* participant un poc de la forma de l'*Unyola* i del lloc de l'*Onyar*; però ací fóra una mera hipòtesi, rebuscada i temerària.

¹ En efecte, res d'això en el lèxic català ni en els noms propis. Car fins i tot un cognom *Brunyó* és una raresa local del Nord valencià (*AlcM*, jo només el trobo a Morella); potser nom immigrant occità, derivat d'això. D'altra banda, sense la *r* trobo *Bunyt* conom c. 1820 a Cubelles (*BABL* xvi, 290) i *Bunya* en doc. de 1570-1616 a Tuïr (Desplanque, *Archives*, 117a).

BRUSCA

'Llenya menuda' [1390] i 'plugim' (*DECat* II, 304b 3535-305a17) deu ser el punt de partida d'uns noms de la zona Ebre-PnaCast. i Mall. un, en un doc. relatiu a Les Camposines (Terra Alta) a. 1208 (MiretS, *TemplH*, p. 237. NP força repetit entorn de CastPna.: tres (Joan, Nic. i Bg. *Bruscha*) en els Llibres de Vàlues de 1398; Tircio de *Brusca* a. 1340 i, segles més tard, família *Pons de Brusca* (Traver, *Antigs. CastPna.*, p. 190). Hi ha el *Mas de Brusca* te. Albocàsser; i, com evolució fonètica normal de *Mas-Brusca*: *Nicolau Marbruscha* un Guillem i un Bg. *Marbruscha* en Ll. Vàlues 1398 i un *Malbrusqua* (Vàlues a. 1468). A Mall. *Cas Brusqué(r)*, un a Selva, un a Moscarí i un a Binissalem (XL, 72.21, 63.22, 118.14, 119.2; Masc. 10D8; i 18D10).

Brusset (Morvedre), V. *Arboç*

BRUT

El Brut, pda. de Xaraco (xxxii, 189.16): es diu de terrenys plens de brossa i bardisses, on no hi ha pas desembarassat (*net*). Aplicat a un hostal, tingut sense condícia per la mestressa: *Hostal de la Bruta*, en el camí de Tremp al Pas dels Terradets, a 0h45 de Palau (*L'Excursionista* II, 557). Un home de Llavaneres, que visqué amagat sota una pedra en cobauma, em deia que havia estat a l'hostal de la *Maria Bruta* l'any 1939, per la barbàrie franquista.

BUAC

Mas prop de Costoja, escrit «manso de *Budac*» en doc. de 1168 (Alart, *RLR* III, 29), que el mapa fr. a 1/100000, posa en te. St. Llorenç de Cerdans, amb el nom «*le Boach*». A distingir de *Bossac*, nom diferent i lloc ben separat, a l'altra banda del Tec. El retrobo com un nom de muntanya te. La Vola (Rip.) (1953, XIII, ape., p. 21); figura escrit *Buach* en doc. de 1206 (*BABL* III, 378). Un Poncius de *Buzach* firma un doc. de 1233 del *Cart.* de St. Cugat (III, 428). En fi *Mas d'en Buacs* te. Canet de Ross., vora el gran gorg i la mar (xx, 3.15).

Sembla tractar-se d'un nom autòcton en -ACUM: Les dades reunides, encara que escasses, amb llurs variants, sumant les dels diversos llocs, postularien, en fonètica cat., forçosament una base comuna *BŪTIACUM (més aviat que BO- o BŪ-), en tot cas amb -TI- (amb -T- simple), que donaria més tard -z- i a la fi zero, i que en un doc. del S. XII podria estar representada normalment per ð.

⁴⁰ No sembla haver-hi noms de lloc occitans ben coincidents; només amb *ou*: *Bouzà* a la Drôme, *Boujac* al Gard; que poden correspondre a les bases assenyalsades per Skok (§§ 422, 426). De tota manera, a la base cèltica *Boutius* assenyalsada per Arbois de J. (*Rech. s. les NLL Fr.*, p. 458), podria correspondre una forma més llatinitzada *BŪTIUS; i al costat de *Buttus* que cita Skok en el *CIL* III i *Buttus/Bottius*, registrats per Schulze, hi podria haver la nostra base en -T- simple com a variant sense la geminació expressiva, cf. *Buteo*, Schulze 421; car Schulze no deixa d'acompanyar-hi família, *Butia*, *Buturarius*, *Butronius*).

BUADA

Les concrecions toponímiques d'aquest nom d'edifici, estudiat en l'art. *buada* 'arc de volta', del *DECat*, coincideixen, amb l'apel·latiu, a tenir també una *u* constant; a diferència del moss. *Boatella*, i del cast.-port. *Bobadilla*, -*adela*, d'etimologia inconnexa. *Buada* ve d'un germ. BUWĪA. No hi ha, però, inconvenient greu a mantenir la *o* de la grafia *Boada*, -*ades*, *Boadella*, en els NLL, si es considera prudent no innovar.

¹ *Buada*, prop de Costoja (Vpir.). *Mansum de Buada* a. 1168 (*RLR* III, 289); 1119: Bertranni de